

Sygnatura akt VI Ka 1019/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 grudnia 2015 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Sylwia Sitarz

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2015 r.

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

sprawy **Ł. J.** ur. (...) w T.,

syna A. i B.

oskarżonego z art. 288§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 15 września 2015 r. sygnatura akt VI K 241/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu
w T. do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 1019/15

UZASADNIENIE

Ł. J. został oskarżony o to, że w dniu 7.03.2015 r. w miejscowości N. na ulicy (...) około godziny 23.35 dokonał zniszczenia mienia w postaci wybicia szyby w drzwiach wejściowych sklepu, powodując straty w wysokości 500 zł na szkodę S. K., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P. z dnia 15.09.2015 r. oskarżony został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 kw polegającego na tym, że w dniu 7.03.2015 r. w miejscowości N. przy ul. (...) około godziny 23.35 umyślnie dokonał zniszczenia mienia w postaci wybicia szyby w drzwiach wejściowych do sklepu, powodując straty w wysokości 39 zł na szkodę S. K..

Apelację od tego wyroku wywiódł prokurator, który zaskarżył orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając mu:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 366 § 1 kpk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r. w zw. z art. 36 pkt 2 ustawy

z dnia 27.09.2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw poprzez uwzględnienie przez sąd jedynie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, jak to wynika z ustaleń sądu oraz niesłuszne, sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznani za wiarygodne zeznań K. L. (1) złożonych na rozprawie oraz wyjaśnień oskarżonego złożonych na etapie postępowania przygotowawczego i na rozprawie, co narusza zasadę swobodnej oceny dowodów, podczas gdy prawidłowa ocena tychże zeznań i wyjaśnień, uwzględniająca zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż zeznania świadka i wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie uznać należy za niewiarygodne, a także niewyjaśnienie sprzeczności w zeznaniach K. L. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie, co w konsekwencji skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi i uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia czynu z art. 124 § 1 kw;

2) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 201 kpk i art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r. w zw. z art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27.09.2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw poprzez uwzględnienie przez sąd jedynie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, jak to wynika z ustaleń faktycznych sądu oraz niesłuszne, sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego odmówienie przyznania waloru wiarygodności zeznaniom S. K. co do wysokości wyrządzonej czynem szkody, co narusza zasadę swobodnej oceny dowodów, a także niezasięgnięcie z urzędu opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu szacowania ruchomości, podczas gdy opinia wydana do niniejszej sprawy jest niejasna i niepełna – wartość przedmiotowej ruchomości biegły ustalił bowiem na podstawie informacji uzyskanych tylko i wyłącznie z jednego źródła, tj. z Zakładu (...) w Z., co nie pozwala na uznanie, iż biegły w sposób rzetelny przeprowadził badania lokalnego rynku ruchomości, co w konsekwencji skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi co do wartości ruchomości, a także błędnym uznaniem, iż czyn oskarżonego wypełniać może znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 kw, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznej zmiany kwalifikacji prawnej czynu i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu z art. 124 § 1 kw;

3) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 400 kpk, art. 93 § 1 kpk i art. 100 § 5 kpk poprzez zaniechanie wydania postanowienia o rozpoznaniu sprawy w trybie postępowania w sprawach o wykroczenia i poinformowania stron o jego treści, co w konsekwencji skutkowało procedowaniem w oparciu o przepisy kodeksu postępowania karnego oraz uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia wykroczenia z art. 124 § 1 kw, a nie zarzuczonego mu przestępstwa z art. 288 § 1 kk;

4) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na wskazaniu w części motywacyjnej orzeczenia, iż podstawę ustaleń faktycznych sądu stanowił całokształt zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, w tym zeznania świadków K. M. (1) i K. L. (1), opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości, jak też faktura VAT, które to dowody przedstawiają sprzeczne wersje zdarzenia, co w istocie skutkowało odmówieniem przyznania waloru wiarygodności tymże dowodom w określonym zakresie i winno skutkować nieuwzględnieniem zeznań K. M. (1) i dowodu z dokumentu w postaci faktury VAT przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, a także zaistnienie sprzeczności pomiędzy częścią motywacyjną a dyspozytywną orzeczenia co do wartości wyrządzonej szkody, która to wada uzasadnienia uniemożliwia prawidłową kontrolę odwoławczą orzeczenia.

W oparciu o podniesione zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Apelacja okazała się zasadna na tyle, iż w wyniku jej wniesienia zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Należało się zgodzić z podniesionym w niej zarzutem, iż ocena przeprowadzonych dowodów, a w szczególności zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego, zaprezentowana przez sąd w pisemnych motywach wyroku, budzi zastrzeżenia z punktu widzenia kryteriów określonych w art. 7 kpk, tj. zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd uznał wyjaśnienie oskarżonego za wiarygodne, podkreślając, iż w toku procesu konsekwentnie i niezmiennie twierdził on, że wybicia szyby dokonał przypadkowo i nieumyślnie. Ocena ta jawi się jako dowolna, gdyż nie została poprzedzona wnikliwą analizą wypowiedzi oskarżonego przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony wyjaśnił: „Kiedy już wyszliśmy ze sklepu, ja się chciałem wrócić do środka i zapytać co powiedział jeden z nich. Wtedy to moja ręka przeszła mi przez szybę w drzwiach sklepu” (k. 21). Natomiast na rozprawie stwierdził: „Złapałem za drzwi i zjechała mi ręka z klamki i przez przypadek mi ta ręka przeszła przez szybę” (k. 57). Oceniając wiarygodność wyjaśnień oskarżonego sąd nie skonfrontował treści jego wypowiedzi z informacjami wynikającymi z zeznań K. M. oraz protokołu oględzin miejsca zdarzenia. K. M. zeznała tymczasem, że „Szyba była w metalowych ramach. Klamka była poniżej szyby” (k. 58), natomiast z protokołu oględzin wynika, że drzwi były aluminiowe, a część okienna o wymiarach 70 na 85 cm znajdowała się w ich górnej części (k.7-8). W tym stanie rzeczy wyjaśnienia oskarżonego, iż ręka „zjechała” mu z klamki i przez przypadek „przeszła” przez szybę nie brzmią przekonująco. Wzajemne usytuowanie klamki i części okiennej drzwi wyklucza, aby do wybicia szyby doszło w sposób opisany przez oskarżonego.

Sąd ocenił, że wyjaśnienia oskarżonego korelują z zeznaniami K. L. oraz K. M., tworząc z nimi logiczną i spójną całość. Analiza zeznań świadków nie prowadzi do takiego wniosku. W postępowaniu przygotowawczym K. L. zeznała m.in.: „Kiedy to wychodziliśmy, Ł. odwrócił się i uderzył ręką w szybę w drzwiach w/w sklepu w taki sposób, że ta szyba została zbita” (k.17). Wymowa tego stwierdzenia przedstawia się dość jednoznacznie i wskazuje na celowe działanie oskarżonego. Zgoła inną treść, mogącą wskazywać na przypadkowy charakter zniszczenia szyby, miały jej zeznania złożone na rozprawie: "Dlatego Ł. się wrócił, próbował otworzyć drzwi i zamiast na klamkę to przez przypadek uderzył w szybę" (k. 58-verte). Podczas pierwszego przesłuchania K. L. nie wspomniała, że oskarżony próbował otworzyć drzwi, stwierdziła jedynie, iż po odwróceniu się uderzył ręką w szybę, która została rozbita. Sąd, nie dostrzegając różnic w obu relacjach, nie starał się ich wyjaśnić poprzez zadanie świadkowi stosownych pytań. Znamienne przy tym jest, że w wyjaśnieniach składanych w dochodzeniu oskarżony również nie podnosił, aby usiłował otworzyć drzwi do sklepu. Taka wersja zdarzenia pojawiła się w jego wyjaśnieniach dopiero na etapie postępowania sądowego.

K. M. w dochodzeniu zeznała: "mężczyzna wrócił się do drzwi wejściowych, uderzył bez powodu ręką w szybę, wybijając ją" (k.4-verte). Przesłuchiwana na rozprawie podtrzymała te zeznania, ponownie stwierdzając, że oskarżony "uderzył w szybę ręką" (k. 58). Jej relacje co do przebiegu zdarzenia były zatem niezmiennie i konsekwentne, a przy tym zbieżne w swej treści z zeznaniami K. L. z postępowania przygotowawczego i w sposób zasadniczy podważały linię obrony prezentowaną przez oskarżonego.

Omówione wyżej uchybienia w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego skutkować musiały uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Sąd okręgowy ograniczył rozpoznanie wniesionego środka odwoławczego w trybie art. 436 kpk do wskazanych uchybień, gdyż było to wystarczające do wydania orzeczenia. Ponownie rozpoznając sprawę sąd rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe w pełnym zakresie, a zgromadzony materiał dowodowy podda szczególnie wnikliwej analizie i ocenie uwzględniając kryteria określone w art. 7 kpk. Nie uchylił się też sąd od przeprowadzenia innych dowodów, gdyby taka potrzeba wyłoniła się w toku postępowania. Dokonując ustaleń, czy oskarżony działał umyślnie sąd uwzględnił wszystkie okoliczności sprawy, także te dotyczące jego zachowania po wybiciu szyby. Sąd rozważył potrzebę przesłuchania w charakterze świadka funkcjonariusza Policji, który w dniu zdarzenia rozmawiał z oskarżonym i asystował przy badaniu jego stanu trzeźwości (k. 1-verte).

Mając na uwadze przytoczone okoliczności orzeczono jak w wyroku.